

BEELDVERHAAL

NICK HANNES

HELLETOCHT

In de voetsporen van sir Arthur Conan Doyle trok Nick Hannes door de heiden van Dartmoor, Sherlock Holmes achterna.

Mei 1901. Sir Arthur Conan Doyle (1859-1930) neemt zijn intrek in het Duchy Hotel in Princetown. Samen met zijn vriend Fletcher Robinson maakt hij elke dag een lange tocht door het barre heidelandschap van Dartmoor. De natuur en lokale legendes inspireren hem tot het beklijvende *The Hound of the Baskervilles*. Daarin verkennen Sherlock Holmes en Dr. Watson de mistige moors om de vloek van de hellehond te ontmaskeren.

Winter 2019. Op een steenworp van het Duchy Hotel, nu een bezoekerscentrum van het Nationaal Park Dartmoor, huur ik een kamer. In de voetsporen van de Victoriaanse schrijver trek ik de heiden in. *The Hound of the Baskervilles* gidst me naar de plekken die Doyle in zijn boek beschrijft: Grimspound, de tijdelijke schuilplaats van Holmes. Het onheilspellende Nuns Cross Farm, de woonplaats van de slechterik Stapleton. Princetown Prison, waaruit de crimineel Selden ontsnapte. En Fox Tor Mire, het levensgevaarlijke moeras waarin de beruchte hond zich verbergt.

Dartmoor verkeert in winterslaap. Behalve kraaien en roeken wagen weinig dieren zich in de hoger gelegen vlakten. De wind rukt er aan mijn kleren. Heuveltoppen hullen zich in flarden mist, die elders aandikken tot miezerige regen – *drizzle* zeggen ze hier. De combinatie van onvoorspelbare natuurelementen en de alomtegenwoordige sporen van langdurige menselijke aanwezigheid – prehistorische dolmens, pokdalige graven en kruisen, vervallen boerderijen, verlaten steengroeven en tinmijnen – oefenen een intimiderende aantrekkingskracht uit, die een bijna spirituele ervaring wordt.

'The longer one stays here, the more does the spirit of the moor sink into one's soul, its vastness and also its charm', schrijft Dr. Watson naar Holmes. Of hoe een boek en een landschap elkaar versterken.

(De citaten komen uit de vertaling van uitgeverij Pantheon, 'Sherlock Holmes 3 - De hond van de Baskervilles'.)

*Een langgerekt, onbeschrijflijk droef gekreun joeg over de heide.
Het vulde de gehele lucht, en toch was het onmogelijk te zeggen waar
het vandaan kwam. Van een dof gemurmel zwol het aan tot een
diep gebrom, om daarna weer in melancholiek gemurmel weg te zinken.*
☒De boeren beweren dat het de hond van de Baskervilles is die om zijn prooi roept.☒

BEELDVERHAAL

NICK HANNES

*Veertien mijl daarvandaan ligt de grote gevangenis Princetown.
Tussen en rondom deze punten strekt zich de verlaten, doodse heide uit.
Dit nu is het toneel waarop het drama zich heeft afgespeeld.*

Een hond was het, een reusachtige, gitzwarte hond, maar een hond zoals geen sterfelijk oog ooit had aanschouwd. Vlammen kronkelden uit zijn muil, zijn ogen gloeiden als smeulend vuur, zijn snuit en lippen en snorharen omkranst door flikkerende vlammetjes. Zelfs in de koortsdromen van een ziek brein kon iets zo woest, afgrijselijks en hels als deze duistere gedaante en deze woeste kop, die uit de nevelmuur verrezen waren, niet opgeroepen worden.

BEELDVERHAAL

NICK HANNES

*Een reusachtig drijf wiel en een schacht, halfgevuuld met rommel,
toonden aan dat we voor een verlaten mijn stonden. Ernaast stonden de vervallen
hutjes van de mijnwerkers, die ongetwijfeld verdreven waren door de afschuwelijke
moerasdampen. In de hiel hiervan duidden een zware ketting aan de muur en
een stapel afgeknaagde botten de plek aan waar het dier had vastgelegen.*

☒Dat is het grote moeras van Grimpen☒ zei Stapleton. ☒☒ m isstap daar betekent een wisse dood voor mens en dier. Gisteren nog zag ik er een pony in verdwijnen. Hij kwam niet meer boven. Een hele tijd nog zag ik zijn uitgerekte hals uit de poel tevoorschijn komen, maar uiteindelijk zakte hij in de modder weg.☒